

HER ŞEY RACHEL'İ HATIRLATIYOR CİNDY..

Üstün BOL, 19.03.2024

<https://hertaraf.com/koseyazisi-ustun-bol-her-sey-rachel-i-hatirlatiyor-cindy-4084>

Sevgili Cindy ve Craig,

Bugün 16 Mart Salı. Birkaç haftadır zihnim yoğun şekilde Rachel'le meşgul.

Siz dünyanın bir ucundasınız ve ben dünyanın diğer ucundayım.

Ve hiç tanımadığım, hiç görmediğim, hafızamda silik birkaç kare fotoğraftan ve kısa televizyon görüntüsünden ibaret olan bir anne babaya mektup yazıyorum.

Bunu yaparken altı yaşındaki kızım elime ayağıma dolanıyor. “Baba ne zaman bilgisayarını bana vereceksin” diyor. Çizgi film seyredecekmiş.

Her şey Rachel'i hatırlatıyor Cindy. O da anne babasına sorar mıydı, bilgisayarını ne zaman alabileceğini?

Ben yaramaz bir çocuktum Craig.

Ordu'nun bir köyünde doğmuşum. Fındık bahçelerimiz vardı, hala da var. Fındık bahçelerinde çalışırken “girebi” (baltadan küçük ama keskin bir alet) ile dizimi, bacaklarımı yaralamışımır çoğu kez.

Balık tutarken evimizin hemen aşağısındaki dereye, çıplak ayaklarımı taşlar, paslanmış tenekeler kesmiştir.

Okul çıkışı yamaç aşağı koşarken kollarım, dizlerim, yüzüm gözüm kan revan içinde kalmıştır.

Ve tüm bunların sonunda ağlaya ağlaya eve döndüğümde annemin çığlıkları vücudumdaki yaralardan daha çok acıtmıştır canımı!

İşte o yüzden ve ondan sonra nerem yaralanırsa yaralansın, gizlemişimdir yaralarımı...

Taki acı dayanılmaz bir hale gelinceye kadar.

Rachel'in size yazdığı mektupları okurken düştü aklıma bu düşünceler.

Oda gizlemiş midir, üzülmeysiniz diye başından geçenleri.

Ben otuz altı yaşımıdayım Cindy...

Ve benim annem hala nereye gideceğime, ne yapacağıma karışır.

Benim için korktuğunda bir yandan kızgınlıkla bağırırken, diğer yandan hüngür hüngür ağlar mesela.

Doğru olanı yapmakla, anacığımı üzme arasında gider gelir ruhum. Ama doğru olanı yapmayı tercih ederim. Annemin üzülmeye pahasına...

Bizim buralarda başkası için bir şeyler yapmak akıllıca karşılanmaz Craig.

Her koyun kendi bacağından asılır buralarda. O yüzden anlayamazlar Rachel'in neden öldüğünü.

O yüzden bilemezler Cindy ve Craig olmanın ne anlama geldiğini...

Bizim buralarda cenaze evine konu komşu birkaç kap yemek götürür Cindy.

Düşünülür ki ev halkının yemek yapacak vakti yoktur.

Uzaktan gelecek yakınları vardır. Ve elbette kendileri yemek düşünecek durumda değildirler.

Herkes birkaç kap yemek getirir ki hem misafirler aç kalmasın hem de ev ahalisinin boğazından birkaç lokma bir şeyler geçsin.

Rachel'in öldüğünü duyduğum an düşünmüştüm bunu.

Elime sefer taslarını alıp gözyaşları içinde kapınızı çalıp ben "Türkiye'den komşunuzum ve Rachel, benim kardeşimdi" deyip acılarınıza ortak olmayı istemiştim.

Hiç olmayacağını bilsem de yedi yıl sonra bile, hala aynı ruh hali içindeyim. Ve belki kim bilir, bir gün kapınızı çalar, gecikmişse olsa birkaç kap yemek getiririm size.

Bizim buralarda büyüklerin elini öpmek, bir saygı ifadesidir Cindy.

Bayramlarda, düğünlerde, cenazelerde...

Büyüklerin elleri öpülür. Belki anlamayacaksınız bu duyguyu, Ortadoğululuk deyip geçin önemli değil...

Ama adettir işte.

Rachel'in ilkokulda fakir çocuklar için yaptığı konuşmayı izledikten sonra ellerinizi öpme ihtiyacı hissetmişim ilk kez.

Şartlar bunu da mümkün kılmadığına göre, varsayın ki bu mektup elinize geçtiğinde Türkiye'den bir evladınız her ikinizin de ellerini öpüp alınaya götürüyor.

Sizde öperseniz benim yanaklarımdan nasıl sevinirim anlatamam.

Bizim buralarda, biz ölülerimizi Allah'a uğurlarken. O'na tanrıdan rahmet dileriz. Dileriz ki Allah merhametiyle muamele etsin.

Dileriz ki Allah günahlarını affetsin. Dileriz ki bizleri öldüğümüzde cennetinde buluştursun.

Dilerim ki, Rachel'e Allah rahmet eylesin Cindy, dilerim ki Allah O'na merhamet etsin Craig.

Ve dilerim ki Rachel'i bizlerle Cennetinde buluştursun.

Dear Cindy and Craig,

Today is 16th of March, Tuesday. My mind is very busy with Rachel for a couple of weeks. You are living in the far end of the world and I am living in another far end of the world. And now, I am writing this letter to a mother and father whom I have never met or seen before, and to whom I can only imagine by a few hardly visible pictures and a very short television image.

When I am doing this, my six years old daughter is hurrying and asking me: “Dad, when will you leave the PC to me?”. She wants to watch a cartoon on the PC.

Everything reminds me of Rachel, Cindy. Did she used to ask her mother and father when they will leave the PC to her?

I was a naughty child, Craig.

I was born in a village, in Ordu. We used to have hazelnut gardens, which we still have. When I was working at those gardens, I had repeatedly wounded myself with “girebi”, which is a tiny gadget smaller than axe.

When I was fishing in the brook close to our house, stones and rusted tins had cut off my naked foots.

After school, when I was running down the slope of the hill, my face , arms, knees were all getting injured.

And after all those things, when I arrive home crying, my mother’s screams have always hurt me more than my wounds.

So, for this reason, whenever I get injured and no matter how much I get injured, I started to hide my wounds.

Till the pain becomes unsufferable.

All those things appeared on my mind while I was reading Rachel’s letters to you.

I wonder if Rachel did also hide the things she faced with, in a manner to not to hurt you.

I am thirtysix years old Cindy..

And my mother still tries to manage where I go, what I do.

For instance, when she worries for me, she shouts in anger or she wails loudly.

My spirit gets confused between doing the right thing and afflicting my mother. However, I prefer to do what is right. Even it makes my mum upset.

Here, around us, doing something for others is not treated as reasonable.

Every sheep is hanged up its own leg. So, they cannot understand why Rachel died.

So, they cannot know what it means to be Cindy and Craig.

Here, around us, when somebody dies, their neighbours take some dishes of food to the funeral house.

It is thought that people in this house have no time to cook.

They would have some relatives to come from far away. And of course, they are not in the condition to think about themselves or cooking.

Everybody brings some dishes of food so that both the guests and members of the house can eat some bite.

I have thought this when I heard about Rachel's death.

I had wanted to take some food with me, and knock your door in tears, tell you that "I am your neighbour from Turkey and Rachel. She was my sister" and share your pain.

Although I know it will never be able to happen, I am still in the same mood, even after seven years. And who knows, maybe one day I may knock your door and bring some food to you, even I have been a bit late.

Here, around us, people kiss others' hands to show their respect.

In festivals, in weddings and in funerals.

People kiss hands of elders. Maybe you won't understand the manner in that tradition, but you may just think of it as a middle eastern attitude.

But this is custom you see.

The first time I had wanted to kiss both of your's hands were when I watched Rachel's speech in primary school for poor children.

As this was also not possible to happen, please when you receive this letter, assume that a son of you living in Turkey kisses both of your's hands and puts them on his forehead with respect.

And if you kiss my cheekes, I can not explain how much I would be happy. Here, around us, when we say farewell to our deaths while we send them to God, we wish God's mercy and grace to be with them. We pray God to treat them with its grace and mercy. We pray God for forgiving their sins. And we pray God for bringing us together in his heaven. Dear Cindy, I wish God's mercy and grace to be with Rachel. And Dear Craig, I wish God treat her with its grace and pity.

And I wish God will bring Rachel and us together in his heaven